

I ørknens brændende sand

Den skønne købmandsdatter bortføres og misbruges af den barbariske beduin. Hun bindes, piskes og bolles. Han bruger hende som legetøj - denne søn af en hund. Dette ophøjede væsen besmittes af hans urenhed. Uf, hvor væmmeligt.

Tekst: Barbara Fartland | **Illustration:** Kaiser

Den underskønne Saida sidder stiltørdigt i sit værelse og lader sig opvarte af sine slavinder. Hun nyder sin søde the med dadler, figner og søde kager. Efter dagens næsten ulidelige hede har aftenkøligheden sænket sig over paladset. Hun er dog kun klædt i det mest nødvendige - 35 grader gør det heller ikke nødvendigt med mere: et par grønne silkepludderbukser og en matchende top.

Hendes slavinder er mere tækelig klædt i lange kaftaner, tørklæder og slør, de kan slå op og ned, som det nu er nødvendigt. De skal jo varte op og går derfor ud og ind og risikerer at møde mænd.

Hun går hen til vinduet, der er dækket af det udskårne trægitter, der gør, at man kan se ud, samtidig med den skærmer mod nysgerrige blikke udefra og lader en let brise ind. Solens sidste stråler bader dadelpalmerne, der står spredt her og der, og længere væk de uendelige rækker af sandklitter i et flammende skær.

Netop som solen er næsten væk, synes hun at se en silhuet i det fjerne - en kamel med rytter - men så er den væk igen, forsvundet bag en

klit. Hun undrer sig lidt, thi der plejer ikke at komme karavaner endsige enlige rejsende på denne årstid.

Hvis det er en rejsende, vil der sikkert også være nyheder, som hun kan udfrutte sine slavinder om i morgen. Hun går tilbage og slænger sig mellem silkepuderne og beordrer mere the.

Sønnen kommer

Som aftenen skrider frem, breder søvnigheden sig, og en efter en falder hendes slavinder i søvn rundt omkring, som det nu falder sig. Men Saida kan ikke falde i søvn. En sær uro, måske en foruddannelse, holder hende vågen og får hende til at vende og dreje sig mellem silkepuderne.

Udenfor værelset kan hun høre et par af eunukkerne, der skal holde vagt, gå frem og tilbage, men de bliver åbenbart snart trætte og sætter sig. Efter deres samtale at dømme har de nok givet sig til at spille et eller andet spil. Ikke længe efter er det eneste, der forstyrrer natteroen deres gennemtrængende snorken.

"Et par kønne vagter. Jeg vil sørge for, at de bliver pisket i

morgen," tænker Saida.

Pludselig hører hun en sagte lyd oppe fra det flade tag. Nysgerrig som hun er, iler hun til vinduet for at se, hvad der foregår. Hun kan imidlertid ikke se noget og åbner derfor den lille lem, der sidder i midten af gitteret, stikker hovedet ud og kigger op og undrer sig. En snor med en hullet mes-singkugle for enden, som der kommer røg ud af, bliver hejst ned mod hende. For enden af snoren aner hun i månelysen silhuetten af en mands hoved. En eller anden har åbenbart fået den skøre ide at hejse en tændt røgelsesbrænder ned fra taget - og så lige ud for hendes

vindue! Hun indsnuser den sært sødlig duft - og så bliver alting sort!

Bundet og bortført

Da Saida vågner, er hun først fuldstændig forvirret. Den sødlig duft af en ukendt art røgelse er væk, nu er det den gennemtrængende lugt af kamelsved, der fylder hendes næsebor. Hun kan heller ikke se noget, et tørklæde er bundet for hendes øjne.

Hun prøver at råbe, men et andet tørklæde knebler hende effektivt. Mens den kolde sved springer frem på hendes krop, prøver hun at bevæge sig, men mærker til sin rædsel

at hendes hænder er bundet stramt på ryggen.

Hun prøver at sparke - men forgæves - hendes fødder er bundet ligeså stramt. Hun føler det, som sidder hun i en sæk, der bæres afsted i bløde bump. Til sidst går sandheden op for hende i al sin gru: Hun er blevet bortført og bliver nu ledt afsted til en uvis skæbne, bundet og siddende i en kamelsadeltaske.

Hun prøver endnu en gang desperat at komme fri, men hendes hjælpeløse spræl får kun kamelen til lave et hop til siden og starte en utilfreds brægen. Den pludselige gyngetur får hende til at ligge helt stille, stiv af skræk. Så hører hun pludselige en stemme:

"Nå - du er nok vågnet - det var på tide."

Så bliver der igen stille. Kun de dæmpede lyde af kamelens skridt på sandet når hendes ører. Det føles som en evighed. Imens arbejder hendes hjerne febrilsk:

Hvor bliver hun ført hen? Hvad skal der ske med hende? Kan hun slippe væk? Snart mærker hun varmen. Solen er stået op og begynder at brænde ned. Hun sveder både af angst og af varmen i sadeltasken.

Pludselig lyder en kort kommando. Kamelen standser. Endnu en kommando og kamelen lægger sig brægende ned. Hun hører rytteren springe af. Tasken åbnes, og hun bliver hevet op.

Endelig kan hun fylde næseborene med frisk luft. Hun mærker den brændende sol, der nu er højere på himlen. Stærke hænder griber hende, og hun bliver båret på en skulder over det knasende sand.

En flaprende lyd - det må være indgangen til et telt - hun genkender lugten af gedehår. Så lander hun blandt puder. Hun ligger helt stille. En hånd river bindet fra hendes øjne, og hun ser et skægget, grinende fjæs tæt ved sit ansigt.

"Velkommen til min ydmyge bolig du skønne", lyder det

inde fra skægget. "Jeg beklager, hvis rejsen var anstrengende."

Den ukendte røver

Hun ser sig omkring. Jo, hun er i et telt. Fire kraftige telt-pæle holder det sorte gedehårsdækken udspændt. Det er rummigt, bløde tæpper dækker hele gulvet og store silkepuder og diverse møbler af den lette transportable slags, man finder hos beduiner, er spredt mellem teltvæggene.

Han river nu knebelen af hende.

"Vil du behage at drikke min skønne?" siger han, idet han rækker et gyldent krus hen mod hende.

Men hun tier og ser hovent væk. Så ser hun til sin store vrede, at kruset stammer fra hendes eget hjem:

"Hvor vover du, usle røver? Ikke alene bortfører du mig, men du stjæler også, hvad der retteligt er mit!"

"Hvis den ærede gæst behager at tørste, er det kun en glæde at opfylde hendes ønske", gnækker det inde fra skægget.

Hun ombestemmer sig og drikker først forsigtigt siden begærligt. Så standser hun brat. En pludselig anelse rammer hende som et kølleslag. Hvem er denne røver? Skulle det mon være den berygtede Harun al Rashid? Tanken fylder hende med gru. Der har i lang tid været hvisket i krogene om denne djævel, der hærger egnen, hvis mor vistnok var en ged og fader en djin, og nu er han her! Og værre endnu - hun er hjælpeløs i hans vold.

Rashids plan

Den grumme Harun al Rashid, har hørt mange lovprisninger om den rige købmands vidunderlige datter, så han vil finde denne perle, denne juvel, denne ypperlighed blandt kvinder. Han må besidde hende, hun må og skal findes! Efter at have redet det meste af dagen fra sin lejr i en oase kun kendt af ganske få og besøgt

af endnu færre - man sagde, at kun djinner og skorpioner turde nærme sig dette forheksested - når han ved aften til oasen, hvor købmanden bor.

Her mødtes mange karavaner - en medvirkende årsag til denne købmands rigdom. Det er også en årsag til Harun al Rashids rigdom, omend den er erhvervet på anden måde. Men det er ikke årstiden for karavaner, og han kan bevæge sig uset og uforstyrret.

Da natten sænker sig, binder han kamelens forben sammen, så den ikke løber for langt væk og begynder at snige sig gennem dadellunden. Lige foran ham ligger huset, hvor den attråede skønhed venter. Hurtig løber han hen til huset, står stille og lytter. De eneste lyde kommer fra et vindue et stykke oppe ad muren. Svagt kan han høre en ung kvindes stemme, der beordrer mere the.

Han venter. Der går en rum tid. Til sidst slukkes lyset fra vinduet. Han spejder op ad muren. Øverst øjner han den kant, der afgrænser det flade tag. Hurtigt griber han i sin taske et langt reb med en tredelt krog for enden.

Han svinger den i store cirkler, indtil han lader den fare opad mod murkronen. Den griber fat med en skrabende lyd. Han står stille, lytter, ingenting sker. Lydløst begynder han at bevæge sig op ad rebet. Snart når han taget, haler rebet op efter sig, kryber sammen og lurer rundt, om der er nogen. Ingen er at se.

Henne i det ene hjørne er en trappe ned i huset. Han kigger over murkanten. Til den ene side kan han se vinduet, hvor han hørte stemmen. Igen griber han i sækken og haler en lang tynd snor ud med en lille røgelsesbrænder bundet for enden.

Han tænder indholdet, idet han holder sit tørklæde for næse og mund og holder vejret. Så begynder han at hejse den ned mod vinduet. I det samme går lemmen i midten af trægitteret op, og et

underskønt ansigt kigger op på ham - det er hende. Han er lige ved at tabe snoren af bare befippelse, men hun når kun at snuse en enkelt gang, så udstøder hun et suk og glider ind i rummet.

Af sted med byttet

Han lader snoren falde og er som en kat ovre ved trappen, lister sig lydløst ned. Trappen fører videre ned i huset, men på den første afsats er en dør, der må føre ind til den skønne. Foran halvt sidder, halvt ligger to fede, snorkende eunukker.

Et par solide gok med en lysestage sikrer, at de sover lige til i morgen. Han går ind. Indenfor ligger der kvinder og sover hid og did, men han har kun øje for den skønne, der ligger udstrakt henne ved vinduet. Han bærer hende ud på trappen.

Dernæst tænder han lidt af sin særlige røgelse i en røgelsesbrænder, der står i rummet. Så kan de ikke gøre anskrig før i morgen. På vej ud kan han ikke dy sig for at snuppe noget af det gyldne stads, som rige folk har alt for meget af.

Han bærer hende op ad trappen til taget. Her binder han hendes fødder sammen med enden af sit lange reb og lemper hende forsigtigt ud over kanten og hejser hende forsigtigt ned. Da hun ligger nede på jorden, glider han efter og er straks nede. Med et ryk frigør han krogen, der falder ned på jorden.

Nu binder han hendes hænder stramt på ryggen, knebler hende - sæt nu hun vågnede og begyndte at skrig - og binder et tørklæde for hendes øjne. Han vil ikke risikere, hun ser, hvilken vej de skal ride. Så smider han hende op på skulderen og skynder sig hen til kamelen, løsner dens forben, putter hende i sadeltasken og rider bort.

Smiger eller magt

Harun sætter sig, ser spekulativt på skønheden og tænker: "Skal hun mon vindes med

I ørknens brændende sand

smiger og behag eller med vold og magt?"

"Jeg håber, Deres ophold vil blive behageligt her i mit simple telt" siger han.

Hun fnyser og vender igen hovedet bort. Det afgør sagen. Når hun på så skammelig vis ikke forstår at værdsætte hans gæstfrihed, ville det jo være direkte uhøfligt ikke at belære hende om god opførsel.

Han rejser sig, går hen og løsner hendes hænder kun for atter at binde dem lige så stramt foran. Skælvende trækkes hun hen til en af teltpælene, strækkes ud, og de bundne hænder snøres fast over hendes hoved. Endnu et par reb låser hendes ankler og midje urokkeligt til pælen, der presses ind mellem hendes velformede bryster. Således står hun nu skælvende af angst.

"Hvad vil denne afskyelige mandsperson dog udsætte

hende for, suk, hvor er Allah dog henne?"

Så mærker hun det iskolde stål. En kniv skærer metodisk hendes klæder af, og snart er hun fuldstændig nøgen. Den nedrige søn af en hund begynder at gramse på Saidas alabasterhvide krop, hun gyser. Han befamler lotusblomsten mellem hendes ben. Hun stivner af skræk, han bider hende i nakken, hun stønner.

Harun træder et skridt tilbage og betragter Saidas ynder, beslutter sig for at hun skal prygles med den mangehalede pisk. Ud af øjenkrogen ser hun ham gribe i en kiste, der står ved teltvæggen og trække en sort læderpisk frem med mange, lange, tynde snertes.

Han svinger pisken, og den lander med et højlydt klask på Saidas rygstykker. Hun prøver at vride sig, men rebene holder hende urokkeligt fast mod

teltpælen. Han svinger pisken igen og den lander på enden.

"Av" hviner hun.

Godt eller ondt

Han holder inde for en kort bemærkning, stiller sig ganske tæt til hende, presser sit underliv tæt ind til hendes ømme bag, hun kan mærke hans stive lem. Hun ønsker sig hjem til sit trygge palads, hvor alt er smertefrit.

Harun trækker sig væk og slår igen. Saida opgiver at hyle mere, det hjælper alligevel ikke. Han slår igen, holder inde, byder Saida noget at drikke, da hun er ganske bleg. Hun drikker en forunderlig væske, hun ikke har smagt før, hun bliver helt ør og svimmel.

Harun slår atter. Saida mærker varmen brede sig i sit skød, hun ved ikke længere, hvad der er godt og ondt, hun vil

kærtregne dette syfilistiske kamelfoster. Hvad er det dog for noget?

Harun slår og slår. Han stopper. Hendes stønnen har ændret sig, det er vellyst. Harun griner og tager hårdt på Saida, han løsner hendes reb, lader hende falde på knæ og stikker sin manddom i hendes mund.

Hun sutter med velbehag. Han stopper hende. Lægger hende på ryggen og binder hendes hænder og ankler til de fire teltpæle. Der ligger hun midt i teltet - åben og sårbar. Han knepper hende hårdt og brutalt, som kun en ussel ørkenrotte kan gøre det.

Han rejser sig, søger igen hen til kisten og tager et halsjern med en kort kæde, lænker til hænder og fødder. Han låser jernet om hendes hals, løsner hendes hænder og ankler for de snærende reb, låser kæden til en af teltpælene, lægger

hendes hænder og ankler i jern.

Han sætter sig, tænder sin vandpibe og nyder synet, gør han denne usling. Han spekulerer på, hvad han nu skal bruge denne dejlighed til. Skal han kærtegne hendes legeme, til det er ved at sprænges af liderlighed, eller skal han igen piske hende denne gang helt til blods eller begge dele? Her er svære beslutninger at træffe.

Taget som en hund

Saida ligger på det bløde tæppe. Tusinde tanker farer gennem hendes hoved. Her ligger hun lænket og prisgivet til en simpel røver, der på det skammeligste har misbrugt, skændet og krænket hendes dyd, og samtidigt sitrer hendes legeme af følelser, hun måske før kun har anet.

Hun bevæger sig lidt hid og did, mærker lænkerne der holder hende fast, hører deres lette raslen og indser, at hun ikke kan slippe fri.

Synet af Saida, der ligger der let vridende, vækker igen hans lyst. Han rejser sig, går over og rører ved hendes ene bryst, først forsigtigt så fastere og fastere for til sidst at ælte det som en bolledej.

Brystet føles blødt og behageligt. Saida ser til, mærker det er rart og fælt på samme tid. Harun dasker til brystet med bagsiden af sin hånd, det andet bryst får samme behandling. Saida er forfærdet, hvordan kan han fylde hende med fryd og gru på samme tid? Hun vil have mere af det hele – nu.

Harun kigger på sine piske, vælger en med omhu og begynder at tjatte lidt varsomt til Saida siden hårdere og hårdere. Der er ikke et sted på hendes krop, han ikke rammer. Hun forsøger at vride sig væk fra slagene, men det lykkes ikke. Hæ, hæ.

Han mærker liv i sin manddom, som strutter af fryd. Han befaler hende at ligge på alle fire som en hund, og han stikker sin pæl i hende og er

hos hende som en hund. Han, svinet, nyder det, nu hvor han tilfredsstiller sin lyst. Til sidst lægger han hende over knæet og giver hende en endefuld. Han slår hårdt på hendes bævrende balder.

Tilfredsstillt sætter han sig igen og bapper på sin vandpibe. Saida ligger mat hen men alligevel lysvågen. Harun klapper i hænderne. En formummet skikkelse træder bukkende ind i teltet.

"Jeg ønsker at spise" siger han kort.

Et festmåltid står snart efter dækket op på de bløde tæpper. Saida føler sig fristet af de lækre retter, men hun er også forkælet og kræsen. Hun vrænger næse af det overdådige opbud af delikatesser.

Harun bliver vred, endnu en gang har hun hånet hans gæstfrihed. Han straffer hende fortjent hårdt med slag fra en kæp på hele kroppen. Herefter må Saida tage til takke med vand, brød og klø, mens han mæsker sig i alskens lækkerier.

Af sted igen

Saida mister fornemmelsen for tid, men til sidst sænker aftenkøligheden sig. Hun falder i søvn. Hun ser ikke Harun, der betragter hende, og mærker ikke, at han lægger et tæppe over hende og dækker hende helt.

Hun vågner med et sæt og flår tæppet væk. Formiddagssolen er begyndt at brænde, og hun ser sig forundret om. Teltet er væk. Tilbage er kun tæppet, hun ligger på, en udskåret trækiste og en bylt tøj.

Lidt derfra ligger to kameler og gumler med hovmodige miner. Så mærker hun lænkerne og husker. Atter vælter de følelser, der stormede igennem hende i går, ind over hende. Hun mærker en skygge, der falder på hende. Det er Harun.

"Godmorgen min skønne, jeg håber, at Deres søvn har været behagelig!"

Hun rejser sig halvt. Dadelunden omkring oasen af-

grænses af ørken på alle sider, ingen andre mennesker er at se. Hun synker tilbage, føler sig fortabt.

"Jeg har sendt mine tjenere i forvejen" siger han kort.

"Hvis ikke solen skal brænde din smukke hud, må du hellere klæde dig på!"

Han løser hendes lænker men lader halsjernet blive. Hun tænker et kort sekund på at prøve at flygte, men indser med samme, at det er omsonst. Her er jo ingen – hun er fanget. Harun peger på tøjbylten.

"Jeg håber, De kan tage til takke med disse klæder!"

Han begynder at rulle tæpperne sammen og læsser dem sammen med kisten på den ene kamel.

Saida roder i tøjbylten: Et sæt salwar og kameez i silke, sikkert stjålet fra en karavane, strømper, undertøj, sandaler, handsker, en natsort chador, tørklæder og slør. Hun klæder sig på og føler en vis sikkerhed, men hun ved også, den er falsk, men det er dog bedre end at stå nøgen og ubeskyttet. Desuden må hun beskytte sig mod den brændende sol, der stiger stadig højere på himlen.

Da hun er færdig med at klæde sig på, kommer Harun tilbage fra kamelen. "Udmærket, så er det på tide at drage af sted" siger han.

Han fører hende hen til den anden kamel, beordrer hende at sidde op. Hun træder op på dyrets hals og lykkes med lidt besvær at svinge sig i sadlen. I det samme griber Harun hendes hænder og binder dem med et reb fast til sadlens forreste horn.

"Så falder du ikke af!" griner han.

Så stiger han selv op og sidder bag hende. Hun mærker hans lem. En kommando og et tjat med en kæp på højre skulder får kamelen til at rejse sig under heftig brægen. Saida er ved at falde forover, da dyret rejser bagbenene, men rebene holder hende fast, og snart har dyret rejst sig helt og begynder

at gå. Lastkamelen følger efter i et tov.

Harun trækker lidt op i chadoren bagtil, snitter hul i hendes salwar, mærker på det bare kød. Begejstningen stiger i hans skød. Han må have et hul i sine bukser, han skærer et. Nu er det kød mod kød i takt til kamelens skridt.

Alene i hulen

Hele dagen rider de. Af og til drikker de lidt vand men standser ikke. Hun ved ikke, hvor de rider hen, kender ikke vejen. Pludselig gør Harun holdt. De er nået til nogle klipper.

Harun beordrer kamelerne at lægge sig. Han løser hende, tager trækisten og fører hende ind mellem klipperne. Hen ad en lille sti ind i en lille klippehule. Han sætter hende på en sten ved klippevæggen.

En tung jernring er banket ind i klippen, og hun aner, hvad der skal ske. Han griber under hendes slør og tager kæden fra halsjernet og låser den fast til ringen i væggen.

"Nu må jeg desværre forlade dig for en stund!" siger han.

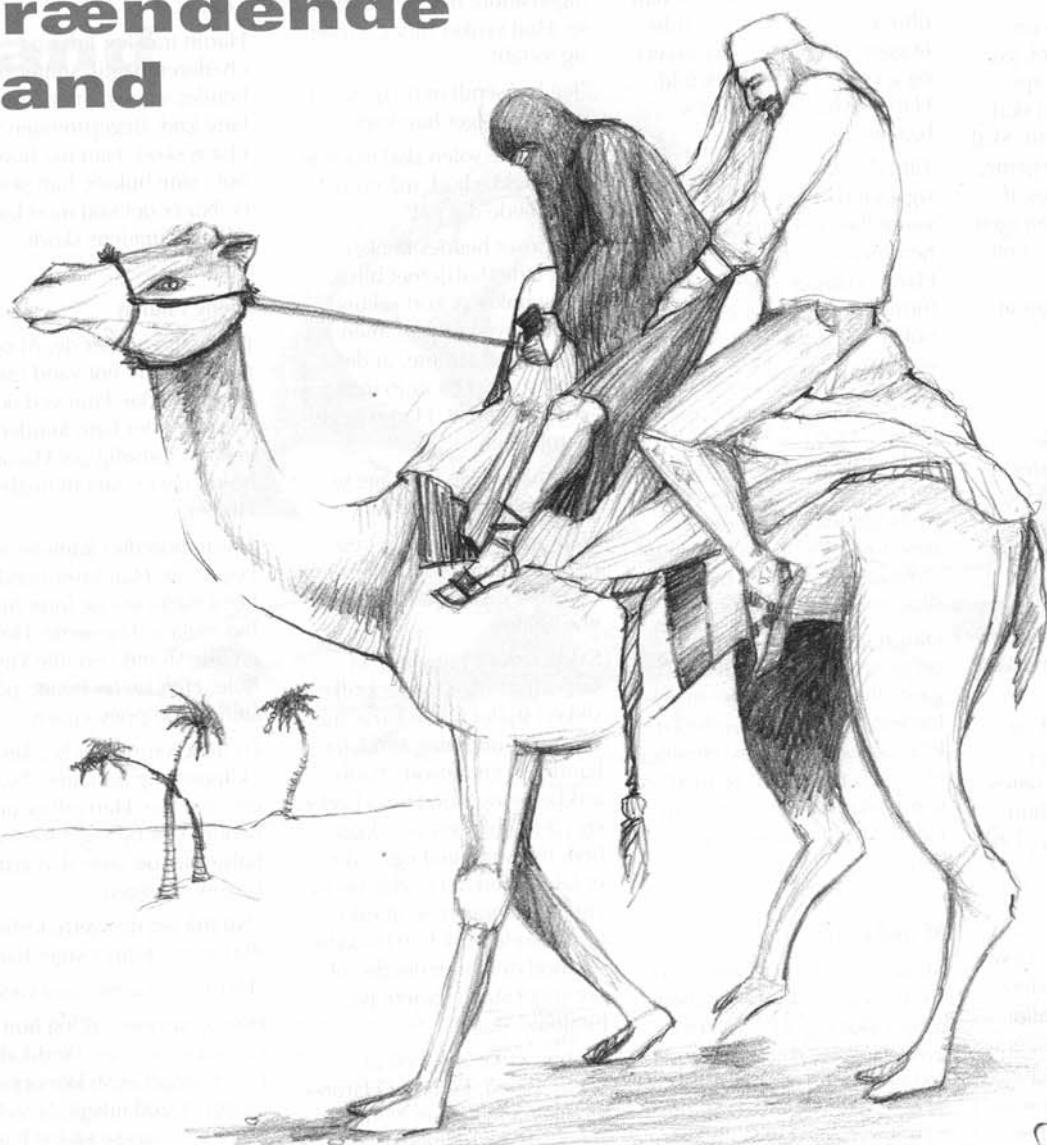
"Her er en kande med vand!"

Han forsvinder ud, og hun kan nu se ud over landskabet. Hulen ligger et stykke oppe, og der er god udsigt. Et stykke borte kan hun se en by. Hun fyldes af håb, men det afløses igen af skræk. Hun sidder her, lænket til klippevæggen, og hvor gerne hun end ville, kan hun ikke rejse sig og gå derned. Og hvad nu, hvis hun bliver fundet, ikke af ærlige folk, men af en af de primitive gedehyrder, hun af og til har set fra sit vindue. Hun bærer, men indser, at måske er Harun den eneste, der virkelig kan beskytte hende. Således venter hun, mens solen daler mod horisonten.

Det bliver aften, så hører hun næsten lydløse skridt. En skikkelse formørker indgangen. Det er Harun. Hun sukker af lettelse. Han har mad med.

Han byder hende at spise og hun spiser, er sulten. Solen går ned. Harun tænder en enkelt

I ørknens brændende sand

olielampe. Skyggerne spiller på væggen, udenfor glimter tusind stjerner. Atter misbruger han sin magt over hende. Jo trygheden bag klæderne var falsk. Han trænger ind i hende igen og igen og lader hånt om hendes dydige påklædning.

På markedet

Næste morgen løser han hendes halsjern, løfter hendes slør og knebler hende godt. Dernæst fører han hendes hænder ind under chadoren og binder dem stramt på ryggen. Således fører han hende ud af hulen.

Med sløret og chadoren kan ingen se, at hun er kneblet og bundet. Nedenfor stien har kamelerne fået selskab af et et opsadlet æsel. Det må Harun have skaffet, mens han var væk. Han byder hende at sidde op men må hjælpe hende. Da hun sidder, begynder han at gå ned mod byen trækkende æslet med Saida efter sig.

For alle andre ligner de blot en mand, hans æsel og hans kone. Snart møder de andre folk, men de bemærker intet. Undertiden tror Saida, hun ser et kendt ansigt, men enten

tager hun fejl, eller også genkender de hende ikke. Hvordan skulle de også kunne det? Tilsløret som hun er fra top til tå. Kun et par smukke øjne anes i en sprække i ansigtssløret. Men så vender hun hovedet, skammer sig over sin tilstand, tror at blive opdaget, men intet sker andet end at de sammen nærmer sig byen. Hvad vil han mon her? Det var dog det frækkeste!

De når ind på torvet, handlen er allerede i fuld gang. Harun parkerer æslet ved et træ, stikker en tigger nogle kobbermonter for at passe på det,

og lover ham flere, hvis det er der, når han kommer tilbage. Sammen går de ind på torvet. Hun følger ham, kender ingen, kan ikke råbe om hjælp.

Harun køber forkellige ting her og der. Tinger med de handlende om prisen. Hun står bagved, venter, føler sig næsten usynlig. Til sidst når de enden af torvet. En købmand står og faldbyder nogle kvindelige slaver. De er nøgne, lænkede med halsjern til en række pæle og med hænderne på ryggen. Potentielle købere går rundt og undersøger varerne. Nogle af

slaverne står og ser undseligt ned i jorden. Andre ser trodsigt mængden i øjnene. Accepterer stolt deres skæbne.

Saida bliver iskold af angst. Har han tænkt sig at sælge hende? Men nej, Harun går lidt rundt kigger uinteresseret på udvalget, vender sig mod Saida og siger.

"Vi går tilbage nu!"

Saida ånder lettet op.

Lidt efter sidder hun igen på æslet og bliver ført ud af byen. Men ikke langt! Ved et krat af unge dadelpalmer gør han holdt og fører hende og æslet ind mellem dem. Her er de usete.

"Nu må det være min tur til at ride!" siger han. Hun bliver hevet ned af æslet, hendes hænder løsnet og bundet foran uden på chadoren. Så sidder han selv op, giver æslet et dask og med rebenden i venstre hånd trækker han hende afsted langs vejkanthen. Snart møder de folk igen. De ser spørgende på Harun.

"Det er en ny slave, jeg lige har købt på markedet," siger han og giver æslet et rap, så Saida må småløbe bagefter.

Snart når de atter klipperne. Kamelerne hopper rundt med de sammenbundne forben og æder af nogle tjørnebuske. Harun læsser sine indkøb på lastkamelen og igen er de atter på vej, og atter misbruger han hende siddende bagved på sadlen med hendes hænder bundet stramt til hornet.

I Haruns hule

Hen under aften dukker en silhuet op i horisonten. Et forlængst glemt karavanserai ved en lille oase. Det er bygget som en lille borg, hvor karavaner i længst forglemte tider kunne overnatte og om nødvendigt forsvare sig mod røvere. Nu bor her kun røvere.

Den store port, stor nok til at man kan ride ind på kamel, åbnes med en højlydt knirken. Indenfor stiger de af, endnu en forummet skikkelse fører kamelerne og æslet over i stalden.

Harun fører Saida ind gen-

nem en dør i den modsatte side. Op ad en trappe og ind i et rum. Hendes eget ødsle værelse, hvor hun indtil for kort tid siden havde fordrevet tiden med at koste rundt med slavinderne, blegner i sammenligning hermed.

Overalt kan ses Haruns bytte fra utallige røvertogter. Han klapper i hænderne. Tre slavinder træder straks ind.

»Vask hende!« befaler han.

Straks fører de hende ud til et baderum, hvor hun bliver klædt nøgen. De vasker hende i dampende varmt vand og smører hende i velduftende olier. De betragter fnisende de utallige striber på hendes ryg og lemmer. Forsigtigt spørger hun, om de ved, hvad der skal ske med hende. De ser væk og fniser. De ved, Harun ikke ønsker, de taler til hende.

Endelig bringer de hende klæder: et par blå silkebukser, en guldbroderet blå kaftan, et par ligeledes guldbroderede snabelsko. Et hvidt tørklæde afslutter påklædningen. Med en håndbevægelse byder en af dem hende at gå ind i det overdådige værelse, hun kom fra. Hun træder ind.

Harun al Rashid sidder mageligt henslængt på en divan dækket af smukke tæpper og puder. Foran står et stort messingfad med thekande, glas og konfekt. Ved siden af hans vandpibe på et fad ligger også en kraftig kamelpisk.

"Sæt dig" siger han.

Hun skal lige til at sætte sig på divanen, da et blik fra Harun får hende til at tøve, og hun sætter sig på en pude ved hans fødder. Hvilke planer har han mon nu for hende? Hendes hjerte banker. Om det er af spænding eller frygt ved hun ikke. Kun ved hun, at hendes skæbne nu ligger i hans hænder. Måske kan hun formilde ham?

"Ønsker herren the?" forsøger hun lidt usikkert.

Han nikker. Hun skænker op, ser et øjeblik forsigtigt op og skænker så op til sig selv, men hendes indre uro får hende til at spilde. Hurtigt som en

slange lander kamelpisken på hendes ryg. Hun krymper sig.

"Undskyld!" siger hun spagt.

Harun smiler.

"Du har meget at lære!"

Han klapper to gange, og en slavinde træder ind.

"Vi vil underholdes, og lad også mine mænd komme, jeg har noget at fejre," befaler han.

Slavinden går bukkende ud, men vender straks tilbage med et hvidt slør, hun rækker til Saida. Saida forstår og tager det på.

Dansen går

Lidt efter vælter en flok mænd ind. Sjældent har hun set så vildt udseende en flok. Deres dyriske udseende får hende til at gyse. De sætter sig i to rækker. Slavinderne bærer frugt og konfekt ind. Fire musikanter starter en hidsig rytme, og en mavedanserinder kommer ind og vrider sig til rytmen.

Mændene klapper i ekstase. Til sidst i et glødende crescendo synker hun sammen på gulvet, som en kvinde, der er blevet pisket. Mændene klapper begejstret. Musikken forsætter. En efter en danser mændene nu for hinanden, svingende deres sabler, mens en sanger fremfører gamle kvad om blod, ære og heltegerninger.

Senere fortsætter sangeren med lange sange om kærlighed og elskov. Nogle af sangene kender Saida, og de vækker længsler i hende, hun hidtil kun har gemt. Under denne mere dæmpede del af festen, ter hobenen sig nu også mere utvungent. Der snakkes, nogle begynder at spille, og slavinderne varter de stadig ædende gæster op. Af og til forsvinder en af mændene ud af døren med en af slavinderne, dog ikke uden først at have fået et godkendende nik fra Harun.

Han vender sig mod Saida.

"Spil med mig," siger han og folder et backgammonspil ud. Hun ser lydigt på ham, og de begynder at spille. Hjemme

har hun altid kunne slå enhver af sine slavinder, men her kommer hun til kort. Gang på gang taber hun, og hun begynder at tænke, hvad det mon er, hun taber?

I sovegemakket

Harun finder, at tiden er inde til at trække sig tilbage. Han tager Saida med til sit sovegemak, et stort smukt rum, med gyldne farver og dæmpet lys. Her dufter af roser og sandel, og der er udsigt over ørknen. Midt i værelset står den mest overdådige himmelseng Saida nogensinde har set. Vel er hendes fader en rig mand, men sammenlignet med denne luksus er han kun en tigger.

Harun binder hende til den ene sengestolpe så højt oppe, at hun må stå på tæer. Han går hen til en stor kiste og tager en stor tung skindpisk frem. Den er lang, har mange snerter og et kunstfærdigt udskåret skaft.

Harun svinger pisken i luften for at vænne sig til dens tyngde. Han svinger den igen, og den lander på Saidas bagdel. Silken over enden bliver revet itu. Han svinger pisken mange gange meget hurtigt efter hinanden, rammer hendes bag, hendes ryg, hendes lår, ja overalt.

Saida vrider sig i smerte og vellyst. Hendes klæder hænger i laser om kroppen, men for Harun er hun i sandhed det skønneste, hans øje kan skue. Den rødmenende hud under laser. Hans lem har aldrig været stivere, oh hvilken fryd, hvilket begær føler han ikke. Han løsner hendes reb, løfter hende op på sengen lægger en pude under hendes bag, betragter hende, flår sine klæder af.

Ganske nøgen bestiger han skønheden. Først bevæger han stille og roligt sit lem frem og tilbage i hendes skød, nu vildt og voldsomt. Han mærker, hun bevæger sig til hans rytme, åh hvor vidunderligt, sammen når de orgasmen så ekstatisk, at de næppe tror, at det er muligt.

Harun lader sig glide ned i pudernes blødhed, nu holder de om hinanden, nyder udsigten over ørkenen, den flammende solopgang, falder i de tilfredses velfortjentes søvn. Senere den dag vågner Saida. Hun strækker sig veltilfreds, mærker at hendes hænder og fødder er lænkedede. Hun ser efter Harun, men han er der ikke. Hun kigger mod vinduet. Solen kaster skyggerne fra vinduets kunstfærdige smedjernsgitter ind på gulvets bløde tæpper.

Gaven til Saidi

Døren går op. En af slavinderne træder ind.

"Deres bad er rede!"

Saida følger med og lader sig igen bade og smøre i velduftende olier. Så bliver hun ført ind i salen, hvor Harun venter. Hun er stadig ganske nøgen. Hun står foran ham ventende. Han rejser sig, kysser hende, byder hende at spise og drikke.

Hun sætter sig på en pude ved hans fødder. Da hun har stillet sin sult og tørst, rejser han sig atter. Han løser hendes lænker og byder hende at klæde sig på.

"Vi skal ud at ride," siger han.

Klæderne ligger allerede på en taburet ved divanen. Hun iklæder sig denne gang en sort enkel silkekaftan med tilhørende bukser. Endelig igen chador, handsker, tørklæde og slør. Til sidst et par snabelstøvler til ridebrug.

"Jeg er rede," siger hun, da hun er færdig.

Hun følger ham ud, ned af trappen, ud i gården hvor Haruns ridekamel venter.

"Sid op," siger han kort.

Hun kravler, venter at skulle sidde forrest som før, men Harun siger:

"Bagerst denne gang. Du kan også være mig til behag der!"

Hun sætter sætter sig lydigt bagerst. Harun stiger op. Kamelen rejser sig, de rider ud.

Nu hvor Saida ikke er bundet fast til sadlen, må hun klamre sig til Haruns krop for ikke at falde af. Lidt efter lidt vænner

hun sig dog til at holde balancen selv, og hun husker hans ord om at være ham til behag. Langsomt søger hendes hænder nedad. Hun finder hans lem og mærker det svulme i sine behandskede hænder.

Efter at have redet en times tid standser de i en lille dal, hvor nogle enkelte dadelpalmer står i sandet. Der er ingen mennesker, ingen huse. Kun de få palmer, sandet og klippeperne, der omkranser dalen. De sidder af.

Harun griber i sadetasken. Finder et reb og binder Saidas hænder på ryggen. Så fører han hende hen til en slank palme. Med et langt reb surrer han hende fast, så hun må stå fuldstændig ubevægelig. Så sidder han op og rider bort. Tusinde tanker tumler i Saidas hoved.

"Forlader han hende her? Skal hun stå bundet her, til hun dør af tørst. Kommer han aldrig tilbage?"

Således står hun. Hun aner ikke hvor længe, føler sig fortabt, hjælpeløs, prisgivet. Pludselig hører hun hans kamel bræge igen, da den lægger sig.

"Han er vendt tilbage," jubler det i hendes hjerte.

Han går hen til hende, løser hende og de sætter sig i skyggen under palmerne. Med sig har Harun et forsiret metal-skrin. Det må være noget, han har gemt i nærheden. Han åbner det. Ud tager han mange guldarmringe, guldhalskæder og ankelringe. Han byder Saida at klæde sig af. Hun gør det. Hænger så de tunge smykker på hende. Hun klæder sig igen på, de sidder op og rider tilbage mod karavanseraiet.

Igen sidder hun bag ham på sadlen og er ham til behag. De sidste dages hændelser gentages atter og atter i hendes hoved. Hun ved hvad, der venter hende, og en blanding af frygt og fryd får hendes krop til at sitre. Hun ved nu, at hun vil følge Harun for altid, kan ikke andet, ønsker ikke andet.

Fang dine kunder

- med en annonce i SMil Bladet

Hvis din forretning sælger SM-udstyr, -film, -blade eller -tøj, kan du opnå maksimal effekt med en annonce her i bladet.

Hos os betaler du ikke for reklame til folk, som er ligeglade. SMil Bladet er 100% specialiseret i forhold til målgruppen.

Selvfølgelig kan der være en enkelt nysgerrig som læser bladet, men som udgangspunkt er alle vores læsere mennesker der dyrker SM og fetich under en eller anden form.

Samtidig er vores priser yderst rimelige

1/1- side: 2000 kr.

1/2- side: 1400 kr.

1/4- side: 800 kr.

Priserne er per nummer, og hvis du ønsker at indrykke flere annoncer, yder vi naturligvis rabat.

Der vil være et tillæg for placering på visse sider samt for annoncer i farver.

Kontakt redaktør Leon Skytte på telefon 40 60 87 28, eller mail din annonce til smilbaldet@hotmail.dk

Vi foretrækker annoncerne er i elektronisk form, men kan scanne dem, hvis det er nødvendigt. Assistance til udformning af annonce kan gives.